

Kolera kom os i Vejen. Det var frygtelig ærgerligt.«

Mens Per uvilkaarligt grebes af Stedets historiske Stemning, blev hun ved at snakke. End ikke, da de stod inde paa Bunden af den frygtelige Offerskaal, der havde været Vidne til saa mange blodrygende Hekatomber, tav hun et Øjeblik stille. Med Kikkerten for Øjnene saae hun op og ned ad de himmelstigende Bænkerækker, mens hun tænkte paa, om hun maaske hellere skulde have taget den blomstrede Musselins paa med den røde, spanske Silketrøje. Den havde gjort Løjtnant Iversen aldeles tosset, dengang hun et Par Aftener før sit Bryllup traf ham i Teatret.

Per gav sig til at forklare hende Bygningens Indretning, viste hende Kejserens og Vestalindernes ophøjede Pladser, beskrev, hvordan Arenaen ved Kunst havde kunnet sættes under Vand, saa der kunde opføres blodige Søslag og Kampe mod Floduhyrer, . . . og Nanny blev virkelig efterhaanden opmærksom. Særlig optoges hun af de tilgitrede Porte, hvorigennem Gladiatorene under Vaabengny traadte ind for at myrde eller myrdes til Folkets Forlystelse. Hun huskede et Billede, der fremstillede en saadan romersk Fægter i et menneskefyldt Amfiteater . . . en Kæmpeskikkelse, svulmende af Muskler og ganske nøgen, blot med en Metalhjelm paa Hovedet og en smal Strimmel Tøj om Lænden. Billedet havde i et